

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 113/2012
17.01.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Анђелке Станковић, председника већа, Драгомира Милојевића, Миодрага Вићентијевића, Горана Чавлине и Драгана Јоцића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Мирјаном Пузовић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Л.К., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 881/12 од 10.12.2012. године, подигнутом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 8/10 од 27.05.2011. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3343/11 од 22.12.2011. године, у седници већа одржаној дана 17.01.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 881/12 од 10.12.2012. године, као основан, па се **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Вишег суда у Крагујевцу К 8/10 од 27.05.2011. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3343/11 од 22.12.2011. године и предмет враћа Вишем суду у Крагујевцу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу ЗК 8/10 од 27.05.2011. године, окривљени Л.К. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен је на казну затвора у трајању од две године и шест месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору од 15.07.2005. до 18.07.2005. године. Према окривљеном је изречена и мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од три године од дана правноснажности пресуде. Истом пресудом, оштећени су упућени на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева, на основу члана 206. став 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП), а у погледу висине трошкова кривичног поступка биће одлучено посебним решењем.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 3343/11 од 22.12.2011. године поводом жалби Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног Л.К., а по службеној дужности, преиначио првостепену пресуду само у погледу одлуке о изреченој мери безбедности, тако што је окривљеном за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим изрекао меру безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије из члана 86. КЗ у трајању од три године, рачунајући од дана правноснажности ове пресуде и одредио да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, док је жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног одбио као неосноване и пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу и Апелационог суда у Крагујевцу, Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз 881/12 од 10.12.2012., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. и члана 18. став 3. ЗКП, с предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и укине правноснажне пресуде, јер су повреде закона учињене на штету окривљеног.

Врховни касациони суд је поступио у смислу члана 422. ст. 2. и 3. ЗКП и одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Основано се у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер је изрека те пресуде неразумљива, нејасна, противречна сама себи и разлозима пресуде.

Првостепени суд је окривљеног Л.К. огласио кривим зато што је управљајући путничким возилом марке ... поступио супротно одредби члана 41. став 2. ЗООБС-а на путевима, јер није држао своје возило ближе десној ивици коловоза, потом супротно одредби члана 56. став 1. ЗООБС-а на путевима, јер није оставио довољно растојање са леве стране возила између свог возила и возила са којим се мимоилази и супротно одредби члана 164. став 1. ЗООБС-а на путевима јер је управљао возилом под дејством алкохола, са 1,44 промила алкохола у крви због чега је био неспособан за безбедну вожњу када је изгубио контролу над возилом и предњим левим делом возила прешао на леву саобраћајну траку ударио у возило сада пок. Б.Р. која је од задобијених телесних повреда преминула, а оштећени Ј.К. претрпео лаке телесне повреде.

Из оваквог описа радњи окривљеног у изреци не може се закључити шта је основни узрок предметне саобраћајне незгоде, односно који је од пропуста у вожњи окривљеног, наведених у изреци, у директној и узрочној вези са настанком саобраћајне незгоде - да ли то што окривљени није своје возило држао ближе десној ивици коловоза супротно одредби члана 41. став 2. ЗООБС-а на путевима, или што окривљени није оставио довољно растојање са леве стране у моменту мимоилажења са возилом из супротног правца, супротно одредби члана 56. став 1. ЗООБС-а на путевима, или то што је окривљени управљао возилом под дејством алкохола, супротно одредби члана 164. став 1. ЗООБС-а на путевима, и прешао на

леву страну пута, а имајући у виду то да првостепени суд у изреци пресуде кривицу окривљеног везује управо за стање алкохолисаности тако што наводи да: "је био свестан да управљајући возилом под дејством алкохола може проузроковати забрањену последицу, па је на то пристао, олако држећи да до тешких последица неће доћи", док у образложењу као узрок незгоде наводи и све остале видове непрописне вожње, што пресуду чини неразумљивом.

По оцени овог суда, кршење бланкетног прописа из члана 41. став 2. ЗООБС-а на путевима подразумева да се возило креће својим делом коловозне траке, али недовољно близу десне ивице коловоза, па је отуда нејасно и контрадикторно како је окривљени кршењем овог бланкетног прописа изазвао саобраћајну незгоду, а управо код чињенице коју првостепени суд утврђује да је окривљени прешао на леву страну коловоза.

Наиме, нижестепени судови утврђују да је окривљени својим возилом прешао на леву коловозну траку, али без навођења о ком бланкетном пропису је реч, при чему првостепени суд прихвата налаз и мишљење Комисије вештака ФТН Универзитета у Н.С. и утврђује на страни 38 став један образложења пресуде "да се возило окривљеног пре момента контакта својим већим делом налазило на левој коловозној траци..." тако да је по налажењу првостепеног суда ова радња узрок настанка саобраћајне незгоде, па је овакав закључак првостепеног суда у погледу одлучне чињенице – узрока саобраћајне незгоде контрадикторан у односу на изреку пресуде, којом се утврђују пропусти окривљеног, у смислу чл. 41. став 2. и 56. ЗООБС-а на путевима, чиме је првостепени суд учинио повреду члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Дакле, ненавођење конкретног пропуста у вожњи окривљеног који је у директној узрочној вези са насталом саобраћајном незгодом изреку првостепене пресуде чини апсолутно нејасном, а дати разлози у образложењу и контрадикторном и неразумљивом.

Апелациони суд у Крагујевцу у другостепеном поступку није отклонио учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, па је и другостепена пресуда захваћена истом повредом, што се основано истиче у захтеву Републичког јавног тужиоца.

По оцени Врховног касационог суда, осталим наводима захтева којима се указује на наведену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, а посебно позивањем на одредбу члана 18. став 3. ЗКП, Републички јавни тужилац у суштини оспорава и доводи у сумњу утврђено чињенично стање и износи другачију оцену изведених доказа: саслушаних сведока М.К., С.С., налаза и мишљења Комисије вештака ФТН Универзитета у Н.С. и допунског налаза и мишљења вештака С.ф. У. у Б. и И.с.ф., као и записника о вештачењу вештака М.Б., у односу на ону коју су дали првостепени и другостепени суд, а што не може бити предмет разматрања у поступку по овом ванредном правном леку.

Налазећи да је поднети захтев основан, Врховни касациони суд је укинуо првостепену и другостепену пресуду и списе предмета вратио првостепеном суду на поновно одлучивање, ради отклањања недостатака на које је указано у овој

пресуди, при чему се указује да изрека првостепене пресуде мора бити јасна и непротивречна у погледу околности које чине обележја кривичног дела и од којих зависи примена кривичног закона, и у сагласности са датим разлозима о томе, а првостепени суд ће приликом доношења своје одлуке, евентуално, имати у виду и одредбу члана 18. став 3. ЗКП, на коју се Републички јавни тужилац у захтеву позива.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 425. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Мирјана Пузовић,с.р.**

**Председник већа - судија,
Анђелка Станковић,с.р.**